

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

AÐ SPILA VIÐ HENNA BORD

The Art of Attraction · 02

Árin liðu, þó ekki mörg, og í kennslustundum og frímínútum var íþróttasalurinn kennslustofan mín. Milli körfubolta, blaks og fimm manna fótbolta, þar eyddi ég tímanum. Í hvert sinn sem kennari gekk inn í raunverulegu kennslustofuna og fann mig þar hafði hann áhyggjur af því hvað ég væri að gera – en ég var aðeins kominn inn til að ná í þurr föt, vegna svitans.

Ég hélt að ég gæti spilað og farið fram hjá öllum, en þá átti ég þegar mótorhjólið mitt, Laverda 125. Ég klæddi mig vel, og budda móður minnar kom mér prýðilega að gagni í hvert sinn sem í henni var smámynt; ef seðlarnir hefðu verið heilir hefði ég aldrei snert þá. Þetta var hin fullkomna gildra.

Hún tók peningana frá föður mínum meðan hann svaf og sagði mér að segja ekki orð, og ég tók þá frá henni þegar hún sá ekki til. Ég var jú drengur sem hét Frega – á ítölsku sá sem klípur. Ahahahahaha.

Dag einn í íþróttasalnum kom falleg stelpa til mín, hávaxin og grönn, og fór að tala við mig. Það þurfti engan endurskoðanda til að reikna út heildarupphæðina hennar.

Hún bauð mér að koma að hitta sig. Hún bjó tuttugu kílómetra frá bænum, og einn eftirmiðdag lagði ég af stað á mótorhjólinu til að heimsækja hana.

Þegar ég kom hringdi ég heim til hennar til að segja að ég væri kominn í þorpið og að við gætum hist, en hún streittist á móti

og reyndi að fá mig til að koma heim til sín og hitta alla fjölskylduna – hundinn meðtalinn.

Ég settist aftur á mótorhjólið og fór aftur þangað sem ég kom frá. Daginn eftir gerði hún árás og spurði hvers vegna ég hefði ekki komið heim til hennar, og ég svaraði: ég var ekki klæddur fyrir opinbera trúlofun og hafði ekki einu sinni tekið hringana með.

Hún sleppti mér ekki í meira en tvo mánuði. Á hverjum degi sama spurningin: hvenær hittumst við? Og á hverjum degi sama svarið: sjáum til hvenær móðir mín er laus, svo að þú getir hitt hana.

Og hún: hvers vegna?

Og ég: það er nauðsynlegt að þér komi vel saman við hana. Greyið er í hjólastól – einhver þarf að annast hana.

Þegar hún skildi hvers konar aðstæðum hún myndi ganga inn í kom hún aldrei aftur. Daginn eftir var hún horfin.

Ég rakst á hana nokkrum árum síðar í stórmarkaði og kynnti hana fyrir móður minni, í prýðilegu formi. Hún las á milli línanna og spurði mig hvað hefði gerst – hvernig hún hefði náð sér, hvernig hún hefði læknast – og ég svaraði: stofnfrumumeðferð og töfrar kvenna.

Móðir mín leit á mig, brosti svo og sagði að ég væri sannarlega sonur hennar, en að fyrr eða síðar myndi einhver strjúka mér með hárunum. Það sem hún vissi ekki var að ég skipti oft um feld og að hún myndi aldrei finna sömu útgáfuna af mér tvisvar.

Ferdinando